

за хлѣбъ, а отъ лѣкаръ и лѣкарство не стана нужда. Буренитѣ ли, природата ли, врѣмето ли или грижитѣ на леля му и добрата баба Станка, ала майка му се привдигна. Но оттогава тя сѣ кашлѣше и, макаръ и да не лежеше, ставаше сѣ по-слаба и по-слаба.

Откъдѣ идѣше това? Единъ пжтъ, наистина, докторътъ идвѣ. Даде ѱ нѣщо да пие, каза ѱ, че не трѣбвало да тъче, не трѣбвало да пере. . . Че трѣбвало да яде по-вече месо, да пие много млѣко, яйца. . . Послѣ него майка му плака, плака . . . Издень-вдень, докато въ края на лѣтото легна пакъ — за дълго. Тогава леля му го пригърна и му каза, че тая есенъ и зима той не ще ходи на училище; че ще трѣбва да продава овоцията по-усърдно, защото майка му не може вече да работи. . .

Да не ходи вече въ училище! — Въ главата му стана сѣкашъ мжтно и нѣщо болно рѣзна гърдитѣ му. Ами че нели учителятъ му каза. . . Ами че нели. . . Може ли то?! Той подири съ очи леля си, ала тя бѣ вече излѣзла, и Георги се хвърли къмъ прозореца, като зарида горчиво, тежко, болно. . . А прѣзъ прозореца се носятъ дѣтски гласове — тамъ играятъ съ нѣкакви си камъни, които мѣрятъ единъ съ другъ. И високиятъ смѣхъ на дѣцата се прѣска като пѣргави врабчета. Той никога не е игралъ като тѣхъ! Той повдига глава и ги гледа прѣзъ сълзи. . . Тѣ, неговитѣ врѣстници! — Утрѣ тѣ всички ще отидатъ на училище, ще слушатъ уроци, ще четатъ, ще пѣятъ, ще гледатъ пакъ красивитѣ ония картини, които висятъ по стѣнитѣ на стайтѣ и коридоритѣ. . .

— Мамо! Мамичко! . . . Прошѣпва той, цѣлъ задавенъ, и хуква къмъ леглото. Ала вижда изопнатото майчино лице, съ впити страни и затворени очи, и стжписва назадъ.